

VERHALEN

Verhaal 1: Het doosje van onze school

Het is eigenlijk maar een klein doosje. Het lijkt niets bijzonders. Het staat in de bibliotheek van de school op de lage kast. Al 25 jaar. Het doosje is dus héél oud, ja dat wel. De leraar zegt steeds, dat het een heel bijzonder doosje is. Je mag er wel naar kijken, maar je mag er niet aankomen.

Het is een doosje van onze schoolfamilie, zegt Jan, de directeur. Een paar weken geleden is een oma van een leerling doodgegaan. Toen heeft de directeur het doosje veel in de hand gehad.

"Wat is dat toch voor een gek doosje", zegt Peter tegen Claartje. Claartje haalt haar schouders op. Ze weet het ook niet. "Misschien zit er wel goud in of diamanten", zegt Claartje geheimzinnig. Op een middag zijn ze alleen aan het werk in de bibliotheek. Peter zit alsmaar naar dat doosje te staren. Hij wil eigenlijk wel weten wat er in dat doosje zit. Hij stoot Claartje aan en zegt: "Maak jij het open, of doe ik het." En hij wijst naar het doosje. Claartje zegt: "Het mag niet, maar ik ben wel nieuwsgierig." Peter loopt naar de lage kast en neemt het doosje in zijn hand. Ze bekijken het aan alle kanten. Ja, het is echt niets bijzonders. Ze schudden het doosje op en neer. Er lijkt helemaal niets in te zitten. Dan kijken ze elkaar aan: zullen ze het openmaken? Peter maakt het doosje open. Het is leeg. Het is léég! Tjee wat een teleurstelling. Dit is gewoon een klein stom doosje en er is niets bijzonders aan. Onze juffen en meneren hebben zich goed door onze directeur laten foppen, vinden Claartje en Peter. Ze zetten het doosje weer terug op de kast en doen niet eens het deksel dicht.

Als de directeur voorbijkomt, ziet hij meteen dat het doosje is opengemaakt. Hij neemt het doosje en gaat er mee naar Peter en Claartje. Peter zegt: "Het is toch niets bijzonders!?" "Er zit helemaal niets in", zegt Claartje. De directeur neemt het doosje in de hand en zegt: "Het geheim is er nu uit." Hij maakt de kast open en stopt het doosje achter de oude boeken. Alsof het nu niets meer waard is. Hij is heel verdrietig.

Enkele dagen later spelen Peter en Claartje bij hun vriendin Fleur. Het is vies weer. Daarom zitten ze de hele middag bij Fleur binnen. Opeens ziet Peter op de kast bij Fleur net zo'n doosje staan als bij hen op school. Peter stoot Claartje aan. Hij kijkt naar het doosje. Claartje zegt: "Hebben jullie ook zo'n doosje?" "Ja", zegt Fleur, "het is heel bijzonder. Er zit een geheim in. Oma heeft het geheim erin gedaan en die haar oma ook." "Er zit niets in", zegt Claartje. "Het is allemaal nep", zegt Peter. De mama van Fleur hoort wat Peter zegt. Ze komt naar de kamer. Ze neemt het doosje in haar hand en zegt: "Dit doosje heb ik van mijn oma gekregen, om haar niet te vergeten. Ik bewaar hier alles in wat ik met oma heb meegemaakt. Als ik naar het doosje kijk, kan ik over oma vertellen. Soms vraagt Fleur of ik over oma wil vertellen. Dan pak ik oma's doosje vast. Dan kan ik alle verhalen over oma vertellen. Want in het doosje zit alles wat ik over oma weet." "Zit er dan een boekje over jullie oma in?", vraagt Claartje. "Nee", zegt de mama van Fleur, "mijn gedachten aan oma zitten erin. Je kunt ze niet zien. Daarom hoef ik ook nooit in het doosje te kijken."

Claartje en Peter gaan naar huis. Onderweg zegt Claartje: "We hadden niet in het doosje van onze school moeten kijken. Misschien zijn onze juffen en meneren nu hun verhalen, hun gedachten, hun herinneringen aan hun school kwijt. Dat is niet leuk." Peter knikt.

Als ze in de school komen, gaan ze meteen naar de kast. Ze halen het doosje achter de oude boeken vandaan. Ze maken het goed dicht en plaatsen het weer op de lage kast.

Even later komt de directeur binnen. Hij ziet het doosje op de kast en hij is blij. Claartje zegt: "Meneer Jan, kun je nu weer vertellen over wat er allemaal op school is gebeurd?" De directeur van Peter en Claartje pakt het doosje in zijn hand. Hij strijkt er over en zegt: "Ja, nu kan ik weer alles vertellen." En hij zegt: "Als jullie later groot zijn en naar een andere school gaan, zet dan thuis ook een doosje. Dan mag je er ook in stoppen wat je met ons hier hebt meegemaakt en ook dingen die je niet wilt vergeten. Dan kunnen jullie later weer aan jullie kinderen vertellen over onze school en over dingen die jullie meemaakten."

Dan begint de directeur te vertellen ...

Verhaal 2: Het verhaal van de schildpad

Er was eens
een schildpad
Het was een heel snelle schildpad
Hij kon sneller lopen dan de haas
en dat zegt wat

Eigenlijk kon hij alles snel
snel rekenen
snel tekenen
snel denken
snel lezen
snel praten
Hij kon zelfs snel stil zijn
en dat zegt wat
want schildpadden houden van praten!

Het enige wat hij niet snel kon
was afscheid nemen

Hij treuzelde en treuzelde en treuzelde
Altijd als hij
dag
moest zeggen
zei hij
niets
En hij bleef zitten waar hij zat

Hij wachtte tot iedereen weg was
en dan begon hij te lopen
Voetje voor voetje
Hij had nog nooit
dag
hoeven te zeggen.

Op een verjaardagspartijtje ging hij als laatste weg
Zelfs de jarige sliep al
Op een schoolfeestje waren de lichten al uit

en dan schuifelde de schildpad pas weg

Hij treuzelde en treuzelde en treuzelde
Altijd als hij
dag
moest zeggen
zei hij
niets
en hij bleef zitten waar hij zat

Totdat
ooit
een keer
een kikker zei:

Hé jij
schildpad
Moet je horen
Weet jij wat jij hebt?
Jij bent langzaam in afscheid nemen!
Ik zie het zo!
Waarom ben jij daar zo langzaam in?
Ben je gek of zo?
Afscheid nemen is juist fijn!
Want morgen is er weer een nieuwe dag!
Elk afscheid is een nieuw begin!
Elke dag hier is een hallo daar!
Nou ik ga
Kwak!
dat betekent
dag!
En morgen zeg ik weer hallo!

Dat zei de kikker
ooit
een keer
Hij heeft hem nooit meer gezien.
De kikker had
dag
tegen hem gezegd
en
hallo
tegen een ander
ergens anders

De schildpad is hier heel snel over gaan denken
want dat kon hij

Ik zeg dag
en ik zeg hallo

Ik zeg dag
en ik zeg hallo

Beatles nummer: You say goodbye and I say hello

https://www.youtube.com/watch?v=rblYSKz_Vnl&list=RDrblYSKz_Vnl&start_radio=1&t=0

En hoe meer hij het zei
hoe blijer hij werd
Dag zeggen is niet het einde
Elke dag hier is een hallo daar

Snel in afscheid nemen zou hij nooit worden
dacht hij
Dat hoefde ook niet
vond hij zelf

Afscheid nemen mag best iets traags hebben
en als hij te langzaam werd dan dacht hij:
Elke dag hier is een hallo daar
en dan werd hij weer blij

Dat was het verhaal van de schildpad
die dankzij de kikker een stukje gelukkiger is geworden

Uit: vieren kun je leren

Verhaal 3: Je leven, een avontuur

Het verhaal wordt kort ingeleid: mensen zijn altijd op reis, jullie ook. Jullie zijn van het eerste leerjaar (de eerste kleuterklas) tot hier gereisd. En alle stappen zijn nodig geweest. Als je te grote of te snelle stappen zet, dan kom je niet goed op de plaats van je bestemming. Daarover gaat dit verhaal.

Nog laat in de avond wandelen wij met onze oom Stefan in de buurt van de berg Tibo. Het is ineens snel donker geworden. Maar daar ginds bij de berg blijft het licht. Zou er misschien een bosbrand zijn? Oom Stefan zegt: "Kom laten we maar eens gaan kijken. Snel lopen we in de richting van het licht. Het is een kampvuur. Jongens en meisjes slepen dik en dun hout aan om het vuur brandend te houden. Ze komen uit het dorp daar in de buurt. Oom Stefan kent ze en weet ook wat er aan de hand is. Hij zegt dat we maar rustig moeten toekijken. Plots beginnen de vuurstokers te zingen: Boeroeng, roeng, roeng boeroeng roeng roeng. En ze beginnen te dansen rond het vuur. We schrikken van een zachte stem achter ons: "Goede avond Stefan." We kijken verbaasd om. Niemand van ons had de vriendelijke oude vrouw, die achter ons staat, dichterbij horen komen. Oom Stefan kent haar. Zij is de oudste uit het dorp, een soort burgemeester. Ze vraagt of wij de jongens en meisjes niet willen storen. Ze zegt: "Vanavond vieren deze jongens en meisjes, dat ze geen kinderen meer zijn. Maar ze moeten wel een proef van dapperheid en wijsheid afleggen." "Als het vuur is opgebrand", zegt de vrouw, "gaan ze twee aan twee de berg op naar de top. "

De berg Tibo is hoog We vragen of het beklimmen van de berg niet gevaarlijk is in het donker. De oude vrouw kijkt naar ons en zegt: "Het is gevaarlijk. Maar als de jongens en meisjes voorzichtig zijn, komen ze veilig aan de top. Het leven is soms ook gevaarlijk en niet gemakkelijk. Vanavond leren de jongens en de meisjes het leven kennen zoals het is: soms is het licht, soms is het donker, soms gaat het moeilijk, soms heb je de wind mee, soms is het veilig, soms is het gevaarlijk. Op de helling van de berg Tibo oefenen ze in het leven. Als ze de berg beklommen hebben, weten ze wat hen in het leven kan overkomen. "

Het is ondertussen donker geworden. Alleen de oude vrouw heeft nog een brandende tak in haar hand. Ze stuurt de jongens en meisjes twee aan twee de donkere berg op. Ze zegt alleen: "Zorg goed voor elkaar." Als alle jongens en meisjes weg zijn, wenkt ze ons. We moeten haar volgen. We gaan ook de berg op. De oude vrouw kent de berg op haar duimpje. Dus voor ons is het niet zo moeilijk. Zij is voor ons een veilige gids. We horen allerlei geluiden om ons heen, maar we zien niets. Soms horen we geluiden van nachtvogels, maar er zijn ook geluiden van roofdieren. Ze lijken af en toe gevaarlijk dichtbij te komen. De schrik slaat ons om het lijf. Maar oom Stefan fluistert: "Wees maar niet bang. We komen er heus wel. Die mevrouw is een goede gids."

Af en toe houden we even stil, want het smalle bergpad gaat stijl omhoog. De oude vrouw zegt: "Die dierengeluiden zijn als de muziek in ons leven: soms maken ze ons vrolijk, soms maken ze ons bang en verdrietig. De berg laat je alle kanten van het leven zien." Er wordt gepraat ergens in het donker. Enkele meters verder is er ineens een zwak lichtschijnsel. We zien een jongen en een meisje van de groep in gesprek met een vrouw die in de opening van een grot zit. Ze geeft de jongen en het meisje wat vruchten en wijst naar de top van de berg. De oude vrouw zegt tegen ons: "Die mevrouw in de grot is een verstandig mens. Die kom je altijd wel in je leven tegen. Ze geeft je goede raad en wijst je de goede weg." We lopen verder, tjee wat een tocht. Even later horen we een angstig gegil en dan is het alleen maar stil.

De oude vrouw keert zich om en zegt heel nuchter: "Lang niet alle mensen volgen de wijze raad op die ze onderweg krijgen. Dan loopt er ook wel eens iets mis. "

Zo lopen we de hele nacht door. We voelen aan onze benen dat het steeds moeilijker wordt. Maar net als het bijna niet meer gaat, is daar ineens een waterbronnetje. De maan schijnt in het heldere water. We drinken ervan en rusten even uit. Daar knappen we van op. De oude vrouw zegt: "Die bron is er niet voor niets. Je moet er even gebruik van maken. De meesten hollen er aan voorbij, omdat ze zo snel mogelijk op de top willen zijn. Daar komen ze dan uitgeput en met veel dorst aan. " Wij proberen meteen onze waterkruikjes met water te vullen. Maar de oude vrouw zegt: "Je hoeft geen water te hamsteren. De berg geeft je steeds wat je nodig hebt." We klimmen verder van rotsblok naar rotsblok. We beginnen honger te krijgen. Maar waar haal je hier eten? Oom Stefans maag knort behoorlijk. De oude vrouw hoort dat en zegt: "De berg geeft wat je nodig hebt. "

Ineens ligt er voor onze voeten een vuurtje met daar boven een geroosterd kippetje. Er heeft nog niemand van gegeten. Zouden die jongens en meisjes hier nog niet voorbij zijn gekomen? Of hebben ze deze hoogte misschien niet eens gehaald? We eten van de kip en rusten wat uit. Daarna gaan we verder. Zou het nog ver zijn? Ons pad loopt langs een ronde rotswand. Als we daar omheen zijn gegaan, schijnt ineens de morgenzon recht in ons gezicht. En voor ons ligt de top van de berg Tibo te blinken. We zijn er bijna. De meeste jongens en meisjes zijn er al.

Ze zien er vermoeid uit. En sommigen van hen likken met hun tong langs de vochtige bergwand, zo'n dorst hebben ze. De oude vrouw draagt een mand met vruchten op haar hoofd. Ze zet die boven op de top van de berg. De jongelui komen er hongerig omheen staan. Er wordt heel wat gemopperd. De een vindt het maar niks zo'n tocht in de lange nacht. De ander zegt dat er wel eens voor eten en drinken gezorgd had kunnen worden. De oude vrouw kijkt hen verwonderd aan en zegt: "Maar de berg heeft toch voor eten en drinken gezorgd? Heeft die vrouw in de grot jullie geen fruit gegeven? Hebben jullie niet gedronken van die heldere bron? En er was toch ook nog dat geroosterde kippetje?" De jongelui kijken de oude vrouw verwonderd aan en een van hen zegt: "Natuurlijk hebben we dat allemaal gezien. Maar we moesten toch naar de top van de Tibo?"

De oude vrouw knikt en zegt: "Zeker, jullie waren op weg naar de top. Maar dan moet je er wel voor zorgen dat je niet half dood boven komt. Je moet tijd nemen om te luisteren naar de vrouw in de grot en daar even wat eten. En je hebt het ook nodig om te drinken van de bron en je te wassen met dat water. En het kippetje nodigde jullie uit om even te eten. Als je alleen maar aan het eindpunt denkt en de rest vergeet, dan wordt het heel moeilijk. "

De jongelui knikken. Ja ze vinden het waar wat de oude vrouw zegt. Maar nu willen ze wel van het fruit uit de mand. De vrouw deelt alles uit wat ze heeft. Er wordt zwijgend gegeten. Daarna rennen de meisjes en de jongens met een snelheid van wel twee raceauto's de berg weer af. Want in het dorp beneden wachten de andere jongens en meisjes. Ze willen daar laten zien dat ze geen kinderen meer zijn. Die dag worden er alleen maar stoere verhalen verteld. En de oude vrouw zegt tegen ons: "Ze mogen best stoer doen. Als ze maar niet vergeten dat het leven een avontuur is. Iedere dag weer iets nieuws."

Uit: Schooltijd vieren